

081019 Tjugoandra söndagen efter trefaldighet Claes Strömqvist

Varför är det så få som kommer? Om kristen tro är det största erbjudandet en vilsegången mänsklighet kan få? Varför är det då så få som tycks bry sig? Är presentationen och presentatörerna för dåliga och tråkiga? Vad skall vi göra för att nå ut? Det är ständiga frågor i våra sammanhang.

Kristendomen kan ju ses som en religion bland religioner. Och det religiösa står inte högt i kurs, åtminstone i vår del av världen. Ändå skiljer sig kristen tro på den avgörande punkten från alla annan. Det som är den här söndagens tema. **Frälsningen**. Frälsning är räddning och befrielse ur en situation, som det inte är möjligt att inifrån de egna resurserna ta sig ur. Bara om det kommer en frälsare utifrån. Det är just det som det handlar om i kristen tro: Frälsaren är här. Ett ljus har tänts i mörkret.

”Jag bär bud om en stor glädje, en glädje för hela folket. I dag har en frälsare fötts åt er...” Jesus betyder just Frälsare. I andra sammanhang ges goda råd hur man skall få ordning på sitt liv och kunna rädda sig själv. Men vad hjälper det, när man håller på att drunkna eller är instängd i sitt eget mörker. Då behövs en frälsarkrans, då behövs att någon låser upp och tänder ljuset.

Bakgrunden är allt som mörkret står för. Ondskans mörker, syndens mörker, dödens mörker. Det som vi ständigt blir påminta om i media, det som beskrivs i litteratur och på film. Det mörkret låter sig inte skingras med lagstiftning och goda föresatser. Då hade det varit gjort för länge se´n. Det är inte bara någon annans fel att det är som det är världen. Det är våra egna hjärtan som är förmörkade av högmod, rädsla och otro.

I evangeliet i dag ställer Jesus det på sin spets, varför så få tror på Honom. Det första svaret vi kan höra är: **Det vill till en avgörelse**. ”Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er.” Vandra medan det är ljust. I den mörka natten går det inte att komma rätt. Vi som lever i en miljö, där skillnaden mellan dag och natt upphävs med gatubelysning och bilstrålkastare, kan nog ändå förstå vad Jesus menar. Det är inte goda råd för resande han ger, utan det är om vandrigen genom livet och om livets mål han vill tala med oss idag. För att komma rätt måste vi ha ljus, som visar var vägen går. ”Ännu en kort tid är ljuset bland er. Tro på ljuset, medan ni har ljuset”. Det är om sig själv Han talar. Han är världens ljus och den som följer Honom skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.

Soluppgången skingrar nattens mörker. Den gör det möjligt att se klart. Se hur landet ligger. Se färgerna och sammanhangen. Så lyser Kristus upp i vår värld och våra liv. Sakarias, Johannes döparens far, sjunger om Honom i sin lovsång: ”Så skall hans folk få veta att **frälsningen är här** med förlåtelse för deras synder genom vår Guds barmhärtighet och mildhet. Han skall komma ner till oss från höjden, en soluppgång för dem som är mörkret och i dödens skugga.”(Luk 1:77f) Vi ser hur det ligger till. Vi ser Guds rikes härlighet och vi ser att kärlekens skönhet och makt i Jesus är starkare än allt annat.

”Ännu en kort tid är ljuset bland er.” För Jesu samtida gällde det bokstavligt. Han skulle inte vara hos dem länge till. Långfredagen var inte avlägsen. Det fanns ingen lång betänketid att ta ställning. För oss gäller detsamma. Nu är den rätta stunden, nu är frälsningens dag.

Att ta steget från att varken veta ut eller in och famla sig fram, till att komma in i värmen och ljuset och sammanhanget. Ändå är det många som drar sig för detta avgörande steg.

”När Han hade sagt detta lämnade han dem och var försvunnen.” Mörker är frånvaro av ljus. Gör det någon skillnad med en närvarande eller frånvarande Herre Jesus Kristus? I vårt samhälle är det många högljudda, som tycker det är utmärkt att Han är försvunnen. Men ser vi inte följderna av det i hur människors liv gestaltas och värderas. Vad är det som speglas i deras ansikten, som vi möter på gatan?

Men framför allt vad gör det för skillnad i mitt liv, om Kristus är försvunnen? Är det så mycket annat som fyller Hans plats, att det inte märks om Han är borta? Det är så mycket på gång. Så mycket att leva för. När allt rullar på som vanligt, är det inte svårt att finna sig väl tillrätta. Det är i de mörka stunderna som skillnaden blir påtaglig. Men då kan ljuset också vara irriterande, därför att det avslöjar hur det faktiskt står till.

Det kanske är en anledning till varför så få kommer? ”Trots att Han gjort så många tecken inför dem, trodde de inte på Honom.” Tydligare än Jesus själv går det inte att vara. Ändå hade han ingen större framgång. Man såg vad Han gjorde och hörde vad Han hade att säga, ändå såg man inte och hörde inte. Mötte inte hans erbjudande med tro och tillit, med förundrad glädje och avgörelse.

Är det också en beskrivning av oss idag? Vi ser och hör. Vi känner till. Utan att egentligen se, höra och känna till. Inser inte att det handlar om vår frälsning, vår befrielse, vår räddning. Att det är anledningen till att Hans kyrka finns här och nu.

Ändå kom många i rådet till tro på Honom... Men de vågade inte stå för det. Vad skulle folk säga? Den rädslan känner vi också igen. Inte törs jag stå för tron på Jesus, om jag blir ifrågasatt som inte riktigt klok.

Evangeliet i dag fanns tidigare på tredje söndagen i Fastan. Den söndag som särskilt tar upp det ondas realitet. I dag har den texten fått belysa, hur det står till i våra egna liv. Det är mycket som inte håller måttet.

Men mot den mörka bakgrunden, så framstår den frälsning som Jesus erbjuder i all sin rikedom. På sitt kors och i sin uppståndelse kostar Han på just sådana som vi allt vad som behövs, för att våra liv inte skall sluta i det totala mörkret. Det är ett ord att lita på och värt att helt ta till sig, skriver Paulus, Kristus Jesus har kommit till världen för att rädda syndare – och bland dem är jag den störste. Den kärleken skapar hoppet och föder tron. Den tro som inte är beroende av hur många som delar den. Tron på Honom som är **min** Frälsare.